

ΓΚΕΪΛ
ΦΟΡΜΑΝ

Έμουν
ΕΔΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: I WAS HERE
Από τις Εκδόσεις Dutton Books, Νέα Υόρκη 2015
ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Ήμουν εδώ**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Gayle Forman
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Μιχάλης Κτενάς
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Αναστασία Σακελλαρίου
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Βίκυ Αυδή
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Μερσίνα Λαδοπούλου, Ραλλού Ρουχωτά

© Gayle Forman Inc., 2015
© Φωτογραφίας εξωφύλλου: Karina Vegas/Arcangel images
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2016

Πρώτη έκδοση: Φεβρουάριος 2016

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-1416-4
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-1417-1

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευσή του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr • www.psychogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr • www.psychogios.gr

ΓΚΕΪΛ ΦΟΡΜΑΝ

Ἕμουν
ΕΔΩ

*Μετάφραση
Μιχάλης Κτενάς*

Για τη Σούζι Γκονζάλες

1

Τη μέρα μετά τον θάνατο της Μεγκ, έλαβα τούτο το γράμμα:

Λυπάμαι, αλλά μάθε πως έπρεπε να αυτοκτονήσω. Ήταν κάτι που το δούλευα μέσα μου εδώ και καιρό και η απόφαση ήταν δική μου και μόνο. Ξέρω τον πόνο που σου προκαλώ και λυπάμαι γι' αυτό, όμως, σε παρακαλώ, να ξέρεις πως έτσι δίνω ένα τέλος στον δικό μου πόνο. Αυτό που κάνω δεν έχει καμία σχέση μ' εσένα κι είναι κάτι αποκλειστικά δικό μου. Δεν είναι δικό σου λάθος.

Μεγκ

Έστειλε με μείλ το ίδιο γράμμα σ' εμένα και στους γονείς της, ενώ στο αστυνομικό τμήμα της Τακόμα έστειλε επίσης κι άλλο ένα σημείωμα που τους πληροφορούσε σε ποιο μοτέλ θα την έβρισκαν, τι είδους δηλητήριο είχε πάρει και πώς θα γινόταν η ασφαλής διακομιδή της σορού της. Πάνω στο μαξιλάρι, στο δωμάτιο του μοτέλ, βρισκόταν άλλο ένα σημείωμα, όπου έδινε οδηγίες στην καμαριέρα να τηλεφωνήσει στην αστυνομία και να μην πειράξει το σώμα της, καθώς κι ένα χαρτονόμισμα των πενήντα δολαρίων για φιλοδώρημα.

Έστειλε τα μείλ με χρονοκαθυστέρηση, έτσι ώστε, όταν θα τα παίρναμε, να είχε ήδη τελειώσει αυτό που σκόπευε να κάνει.

Φυσικά, όλα αυτά τα έμαθα αργότερα. Όταν λοιπόν πρωτο-

διάβασα το μείλ της Μεγκ στον υπολογιστή της δημοτικής βιβλιοθήκης, σκέφτηκα πως ήταν κάποιο αστείο ή φάρσα. Τηλεφώνησα στη Μεγκ και, καθώς δεν απαντούσε, πήρα αμέσως τους γονείς της.

«Πήρατε κάποιο μείλ από τη Μεγκ;» τους ρώτησα.

«Ποιο μείλ;»

2

Υπάρχουν τα μνημόσυνα και υπάρχουν και οι ολονυκτίες όπου θρηνούμε τον νεκρό. Μετά είναι και οι συγκεντρώσεις όπου προσευχόμαστε για την ψυχή του. Είναι δύσκολο να τα ξεχωρίσεις μεταξύ τους. Στις ολονυκτίες κρατάμε κεριά, κάτι που, όμως, κάνουμε μερικές φορές και στις συγκεντρώσεις. Στα μνημόσυνα ο κόσμος βγάζει λόγους, όμως τι μπορεί να πει κανείς;

Δε μου έφτανε που πέθανε, και μάλιστα ηθελημένα, έπρεπε να υποστώ κι όλα αυτά. Αν την είχα στα χέρια μου, θα τη σκότωνα!

«Κόντι, ετοιμάστηκες;» μου φωνάζει η Τρίσια.

Είναι απόγευμα Τρίτης και ετοιμαζόμαστε να πάμε στην πέμπτη τελετή αυτού του μήνα. Πρόκειται για μια ολονυκτία με κεριά. Έτσι, τουλάχιστον, νομίζω.

Βγαίνω από την κρεβατοκάμαρά μου. Η μητέρα μου κλείνει το φερμουάρ του μαύρου επίσημου φουστανιού της που το πήρε από φιλανθρωπικό παζάρι μετά τον θάνατο της Μεγκ. Για την ώρα είναι το πένθιμο ρούχο της, όμως είμαι σίγουρη πως, όταν το πράγμα καταλαγιάσει, θα του αλλάξει ρόλο και θα το κάνει βραδινή τουαλέτα. Την κάνει να φαίνεται πολύ σέξι. Όπως σε πάρα πολλούς ανθρώπους στην πόλη, της πηγαίνει το πένθος.

«Γιατί δεν ντύθηκες ακόμη;» με ρωτάει.

«Όλα τα καλά μου ρούχα είναι βρόμικα».

«Ποια καλά ρούχα;»

«Εντάξει, όλα τα ρούχα που έστω και λίγο ταιριάζουν σε κηδεία είναι βρόμικα».

«Ποτέ πριν δεν είχες πρόβλημα μ' αυτό».

Αγριοκοιταζόμαστε. Στα οχτώ μου η Τρίσια μου ανακοίνωσε πως ήμουν αρκετά μεγάλη για να πλένω μόνη μου τα ρούχα μου. Μισώ την μπουγάδα και να οι συνέπειες.

«Δεν μπορώ να καταλάβω γιατί πρέπει να πάμε και σ' αυτό», της λέω.

«Γιατί το πένθος της πόλης χρειάζεται να ωριμάσει».

«Το τυρί χρειάζεται να ωριμάσει. Η πόλη χρειάζεται ακόμη μια τραγωδία για να έχει κάτι ν' ασχολείται».

Στην πόλη μας ζούνε χίλιοι πεντακόσιοι εβδομήντα τέσσερις άνθρωποι, σύμφωνα με την ξεθωριασμένη ταμπέλα στην εθνική. «Χίλιοι πεντακόσιοι εβδομήντα τρεις», είπε η Μεγκ όταν μια υποτροφία τής έδωσε τη δυνατότητα να ξεφύγει από το κολέγιο της Τακόμα. «Χίλιοι πεντακόσιοι εβδομήντα δύο όταν θα έρθεις κι εσύ στο Σιάτλ να μείνουμε μαζί», πρόσθεσε.

Τώρα είμαστε κολλημένοι στους χίλιους πεντακόσιους εβδομήντα τρεις και υποπτεύομαι πως εκεί θα μείνουμε μέχρι να γεννηθεί ή να πεθάνει κάποιος. Οι περισσότεροι δε φεύγουν. Ακόμη κι όταν η Τάμι Χέντχοφ και ο Ματ Πάρνερ εγκατέλειψαν τους αξιοσέβαστους συζύγους τους και το έσκασαν μαζί (το πιο καυτό κουτσομπολιό πριν από τον θάνατο της Μεγκ), πήγαν κι έμειναν σ' ένα τροχόσπιτο στην άκρη της πόλης.

«Πρέπει να έρθω κι εγώ;» Δεν είμαι σίγουρη γιατί μπαίνω στον κόπο να κάνω αυτή την ερώτηση. Η Τρίσια είναι μητέρα μου, όμως δεν είναι καταπιεστική σε τέτοια πράγματα. Ξέρω και μόνη μου πως πρέπει να πάω και ξέρω και γιατί· για τον Τζόε και τη Σου.

Αυτοί είναι οι γονείς της Μεγκ. Ή, μάλλον, ήταν. Συνέχεια μεπρδύομαι με τους χρόνους. Σταματάς να είσαι γονιός κάποιου μόνο και μόνο γιατί αυτός πέθανε; Γιατί αυτοκτόνησε;

Ο Τζόε και η Σου φαίνονται τσακισμένοι. Οι μαύροι κύκλοι γύρω από τα μάτια τους είναι τόσο έντονοι, που δε νομίζω πως θα εξαφανιστούν ποτέ. Και για χάρη τους βρίσκω το λιγότερο λερωμένο μου φουστάνι και ετοιμάζομαι να τραγουδήσω. Ξανά.

Ω, Θεία Χάρη, λέει το τραγούδι. Πόσο άθλια είναι η φωνή σου, προσθέτω εγώ.

3

Με το μυαλό μου έχω συντάξει ένα σωρό επικήδειους λόγους για τη Μεγκ που περιλαμβάνουν όλα τα πράγματα που θα μπορούσα να πω γι' αυτήν. Όπως για την πρώτη μας συνάντηση στο νηπιαγωγείο, όταν εκείνη ζωγράφισε μια εικόνα με τις δυο μας κι από κάτω έγραψε τα ονόματά μας και μερικές λέξεις που δεν καταλάβαινα, γιατί, αντίθετα με τη Μεγκ, δεν ήξερα ακόμη ούτε να γράφω ούτε να διαβάζω. «Έγραψα *οι καλύτερες φίλες*», μου είχε εξηγήσει. Και όπως όλα τα πράγματα που η Μεγκ ήθελε ή προέβλεπε, έτσι κι αυτό αποδείχτηκε αληθινό. Θα μπορούσα, επίσης, να πω ότι ακόμη έχω αυτή τη ζωγραφιά. Την κρατάω σε μια μεταλλική εργαλειοθήκη, όπου φυλάω όλα τα πράγματα που είναι σημαντικά για μένα, τσαλακωμένα από τα χρόνια και από τις πολλές φορές που την έχω βγάλει να την κοιτάξω.

Ή θα μπορούσα να μιλήσω για το πώς η Μεγκ ήξερε πράγματα για ανθρώπους που ίσως δεν τα ήξεραν ούτε οι ίδιοι. Ήξερε πόσες φορές στη σειρά φταρνίζεται ο καθένας (θα πρέπει να υπάρχει κάποια συγκεκριμένη συχνότητα). Εγώ φταρνίζομουν τρεις, ο Σκότι και η Σου τέσσερις, ο Τζόε δύο, η Μεγκ πέντε. Θυμόταν τι φορούσε ο καθένας σε κάθε σχολική φωτογραφία και σε κάθε Χαλογουίν. Ήταν σαν αρχειοφυλακείο της ζωής μου, καθώς και ο δημιουργός της, γιατί σχεδόν όλα αυτά τα Χαλο-

γούν τα περνούσα μαζί της, συνήθως ντυμένη με κάποιο κοστούμι δικής της έμπνευσης.

Ή θα μπορούσα να μιλήσω για τη Μεγκ και το κόλλημα που είχε με τα τραγούδια που ανέφεραν πυγολαμπίδες. Αυτό άρχισε στην τρίτη γυμνασίου, όταν ψάρεψε ένα σιγκλάκι κάποιου συγκροτήματος που λεγόταν Heavens to Betsy. Τότε με είχε σύρει μέχρι την κρεβατοκάμαρά της και μου είχε βάλει ν' ακούσω τον γρατζουνισμένο αυτό δίσκο σ' ένα παλιό στέρεο που είχε αγοράσει σε κάποιο φιλανθρωπικό παζάρι της εκκλησίας για ένα δολάριο, και που το είχε επιδιορθώσει μόνη της ακολουθώντας μερικές οδηγίες από το YouTube. *Και ποτέ δε θα μάθεις πώς είναι να φωτίζεις τον ουρανό. Ποτέ δε θα μάθεις πώς είναι να 'σαι πυγολαμπίδα*, τραγουδούσε η Κορίν Τάκερ με φωνή τόσο δυνατή μα και τόσο ευαίσθητη, που ακουγόταν σχεδόν εξωγήινη.

Έπειτα από αυτή την ανακάλυψή της, η Μεγκ το έβαλε σκοπό να βρει κάθε καλό τραγούδι που είχε γραφτεί ποτέ για τις πυγολαμπίδες. Όπως το συνήθιζε, μέσα σε λίγες εβδομάδες είχε φτιάξει μια διεξοδική λίστα. «Έχεις δει ποτέ πυγολαμπίδα;» την είχα ρωτήσει, ενώ εκείνη έφτιαχνε τη λίστα της.

Ήξερα πως η απάντηση ήταν όχι. Όπως κι εγώ, η Μεγκ ποτέ της δεν είχε πάει ανατολικά από τα Βραχώδη Όρη. «Έχω καιρό», είχε απαντήσει ανοίγοντας τα χέρια της, σαν να ήθελε να μου δείξει πόσο πολλή ζωή απλωνόταν μπροστά της και την περίμενε.

Ο Τζόε κι η Σου μου είχαν ζητήσει να μιλήσω στην πρώτη τελετή, τη μεγάλη, που θα έπρεπε να είχε πραγματοποιηθεί στην Καθολική Εκκλησία όπου εκκλησιάζονταν για χρόνια οι Γκαρσία, αλλά που δεν έγινε εκεί γιατί ο πάτερ Γκράντι, αν και φίλος της οικογένειας, ήταν άνθρωπος που ακολουθούσε τους κανόνες. Είπε στους Γκαρσία πως η Μεγκ είχε διαπράξει θανάσιμο αμάρτημα κι επομένως ούτε η ψυχή της ήταν δεκτή στον παράδεισο ούτε το σώμα της στο Καθολικό νεκροταφείο.

Αυτό το τελευταίο ήταν σχήμα λόγου. Η αστυνομία καθυστέρησε λίγο να παραδώσει το σώμα της. Προφανώς το δηλητήριο που είχε χρησιμοποιήσει ήταν σπάνιο, αν κι αυτό δε θα έπρεπε να ξαφνιάσει όλους εμάς που ξέραμε τη Μεγκ. Ποτέ δε φορούσε ρούχα από αλυσίδες καταστημάτων, ενώ της άρεσαν συγκροτήματα τα οποία ούτε που τα είχε ακούσει κανείς μας ποτέ. Και, φυσικά, το δηλητήριο που αποφάσισε να πιει ήταν κι αυτό εντελώς ασυνήθιστο.

Έτσι, σ' εκείνη την πρώτη και μεγάλη τελετή, όλοι μυζοκλαίγαμε πάνω από ένα φέρετρο που ήταν άδειο και δεν έγινε καμία ταφή. Άκουσα κατά τύχη τον θείο της Μεγκ, τον Ξαβιέ, να λέει στη φιλενάδα του πως ίσως θα ήταν καλύτερα αν δε γινόταν ποτέ αυτή η ταφή. Κανείς δεν ήξερε τι έπρεπε να γραφτεί στην ταφόπλακα. «Όλα μοιάζουν σαν κατηγορία», είπε.

Προσπάθησα να γράψω έναν λόγο για εκείνη την τελετή. Αλήθεια. Για να εμπνευστώ, έβαλα το σιντί που είχε γράψει η Μεγκ με τα τραγούδια που μιλούσαν για πυγολαμπίδες. Το τρίτο στη σειρά ήταν το «Fireflies», *Πυγολαμπίδες*, των Bishop Allen. Δε νομίζω πως είχα δώσει ποτέ πριν προσοχή στα λόγια και τώρα που το έκανα ήταν σαν να μου ήρθε ένα σκαμπίλι από τον τάφο: *Λέει πως ακόμη μπορείς να τη συγχωρέσεις. Και θα σε συγχωρέσει κι αυτή με τη σειρά της.*

Όμως δεν ξέρω αν εγώ μπορώ να κάνω κάτι τέτοιο. Και δεν ξέρω αν κι εκείνη το είχε κάνει.

Είπα στον Τζόε και στη Σου πως λυπόμουν, όμως δεν μπορούσα να βγάλω λόγο γιατί δε μου ερχόταν στο μυαλό τίποτε να πω.

Ήταν η πρώτη φορά που τους έλεγα ψέματα.

Η σημερινή εκδήλωση γίνεται στον Ροταριανό Όμιλο, έτσι δεν είναι κάποια επίσημη θρησκευτική τελετή, αν και ο ομιλητής φαίνεται να έχει κάποια τέτοια θέση. Δεν μπορώ να πω στα σί-

γoura από πού ξεφυτρώνουν όλοι αυτοί οι ομιλητές που ποτέ τους δε γνώρισαν τη Μεγκ. Όταν η εκδήλωση τελειώνει, η Σου με καλεί να παραβρεθώ σε ακόμη μία συγκέντρωση που θα γίνει σπίτι τους.

Παλιότερα περνούσα τόσο πολύ χρόνο στο σπίτι της Μεγκ, που καταλάβαινα την ψυχική διάθεση της Σου με το που έμπαινα στο σπίτι μόνο και μόνο από τη μυρωδιά. Το βούτυρο σήμαινε ψήσιμο στο φούρνο, πράγμα που συνεπαγόταν πως ήταν μελαγχολική και χρειαζόταν κάτι για να της φτιάξει το κέφι. Το άρωμα των μπαχαρικών σήμαινε πως ήταν χαρούμενη κι έφτιαχνε καυτερό μεξικάνικο φαγητό για τον Τζόε, παρόλο που έκανε το στομάχι της να πονάει. Ποπκόρν σήμαινε πως ήταν στο κρεβάτι, στα σκοτεινά, και δε μαγείρενε τίποτε, και πως η Μεγκ κι ο Σκότι έπρεπε να τα βγάλουν πέρα μόνοι τους, με πρόχειρο φαγητό ή κάτι φτιαγμένο στα μικροκύματα. Εκείνες τις μέρες ο Τζόε μας έλεγε στ' αστεία πόσο τυχερά παιδιά είμαστε που μπορούσαμε να κάνουμε όποια γουρουνιά μάς κατέβαινε στο κεφάλι και μετά ανέβαινε τη σκάλα για να πάει να δει πώς ήταν η Σου. Εμείς κάναμε ό,τι μας έλεγε, όμως μετά το δεύτερο ή το τρίτο χot ντογκ με καλαμποκάλευρο που ψήναμε στον φούρνο μικροκυμάτων μάς ερχόταν να ξεράσουμε.

Ξέρω τους Γκαρσία τόσο καλά, ώστε όταν τους τηλεφώνησα εκείνο το πρωί, αφού διάβασα το μείλ της Μεγκ, ήξερα πως, αν και ήταν έντεκα το πρωί του Σαββάτου, η Σου ήταν ακόμη ξαπλωμένη, αλλά χωρίς να κοιμάται. Έλεγε πως από τότε που τα παιδιά της σταμάτησαν να την ξυπνάνε νωρίς τα πρωινά, ποτέ δεν κατάφερε να κοιμάται ξανά μέχρι αργά. Ο Τζόε είχε βάλει τον καφέ να γίνεται και είχε ανοίξει την πρωινή εφημερίδα πάνω από το τραπέζι της κουζίνας. Ο Σκότι έβλεπε κινούμενα σχέδια. Η συνέπεια ήταν ένα από τα πολλά πράγματα που αγαπούσα στο σπίτι της Μεγκ. Τόσο διαφορετικό από το δικό μου σπιτικό, όπου η Τρίσια δεν ξυπνούσε ποτέ πριν φτάσει μεσημέρι και μερικές φορές μπορούσες να τη βρεις να γεμίζει γαβάθες

με δημητριακά, ενώ άλλες φορές μπορούσες να μην τη βρεις και καθόλου.

Όμως τώρα υπάρχει μια άλλου είδους συνέπεια στο σπιτικό των Γκαρσία, που είναι λιγότερο φιλόξενη. Αλλά, ακόμη κι έτσι, όταν η Σου μου ζητά να περάσω από εκεί, όσο κι αν θέλω ν' αρνηθώ την πρόσκληση, δεν το κάνω.

Το πλήθος των αυτοκινήτων έξω από το σπίτι είναι μικρότερο απ' ό,τι τις πρώτες μέρες, όταν όλη η πόλη πέρασε για να συλλυπηθεί, κρατώντας κατσαρόλες με φαγητά. Ήταν κάπως δύσκολο να πάνε κάτω όλα αυτά τα φαγητά κι όλα αυτά τα συλλυπητήρια. Ειδικά αφού σε άλλα σημεία της πόλης το κουτσομπολιό έδινε κι έπαιρνε.

«Δεν παραξενεύομαι καθόλου. Αυτό το κορίτσι δεν έχανε ευκαιρία να δείχνει πόσο αλλόκοτο ήταν», άκουσα κάποιους να ψιθυρίζουν σε μια συγκέντρωση. Η Μεγκ κι εγώ ξέραμε πως κάποιιοι έλεγαν τέτοιου είδους πράγματα γι' αυτήν –στην πόλη μας, η Μεγκ ήταν σαν τριαντάφυλλο που ανθίζει στην έρημο· μπερδευε τους ανθρώπους–, όμως μετά τον θάνατό της ένα τέτοιο σχόλιο δεν το έβλεπα πια σαν φιλοφρόνηση.

Και δεν ήταν μόνο η Μεγκ που είχαν περιλάβει. Στο μπαρ της Τρίσια κρυφάκουσα ένα ζευγάρι ντόπιων να θάβουν τη Σου. «Εγώ στη θέση της, ως μητέρα, θα είχα καταλάβει αν η κόρη μου είχε αυτοκτονικές τάσεις». Αυτό το πέταξε η μητέρα της Κάρι Τάρκινγκτον, που είχε κοιμηθεί με το μισό σχολείο. Έτοιμη ήμουν να ρωτήσω την κυρία Τάρκινγκτον, που έδειχνε να τα ξέρει όλα, αν το ήξερε κι αυτό, όμως εκείνη τη στιγμή ήρθε η απάντηση της φίλης της: «Ποια, η Σου; Αστειεύεσαι; Η γυναίκα πετάει διαρκώς στα σύννεφα». Η απονία των λόγων τους με χτύπησε σαν γροθιά. «Πώς θα σας φαινόταν αν εσείς χάνατε τα παιδιά σας, παλιοβρόμες;» είπα μ' έναν περιφρονητικό μορφασμό. Και τότε η Τρίσια αναγκάστηκε να με πάει στο σπίτι.

Μετά τη σημερινή εκδήλωση, η Τρίσια πρέπει να πάει στη δουλειά, έτσι με πετάει με το αυτοκίνητο μέχρι τους Γκαρσία. Πιέζω τον εαυτό μου να μπει στο σπίτι. Ο Τζόε και η Σου με αγκαλιάζουν σφιχτά και λίγο περισσότερο απ' ό,τι πρέπει. Το ξέρω πως η παρούσα μου εδώ πρέπει να τους δίνει κάποια παρηγοριά, όμως ακούω άφωνες ερωτήσεις κάθε φορά που η Σου με κοιτάζει και ξέρω πως όλες αυτές οι ερωτήσεις συνοψίζονται σε μία: *Το ήξερες;*

Δεν ξέρω τι μπορεί να είναι χειρότερο, το να ήξερα και να μην τους το έλεγα ή η αλήθεια, πως δεν είχα δηλαδή ιδέα, παρόλο που η Μεγκ ήταν η καλύτερή μου φίλη και της είχα πει τα πάντα για μένα και πίστευα πως κι εκείνη είχε κάνει το ίδιο. Την παραμικρή.

Ήταν κάτι που το δούλευα μέσα μου εδώ και καιρό, μου έγγραφε στο σημείωμα. Καιρό; Πόσο καιρό; Εβδομάδες; Μήνες; Χρόνια; Ξέρω τη Μεγκ από το νηπιαγωγείο. Από τότε ήμασταν οι καλύτερες φίλες, σχεδόν αδελφές. Πόσο καιρό δούλευε αυτή την απόφασή της χωρίς να μου λέει τίποτε; Και, κυρίως, γιατί δε μου είπε τίποτε;

Έπειτα από καμιά δεκαριά λεπτά που καθόμαστε ευγενικά σιωπηλοί, ο Σκότι, ο δεκάχρονος αδελφός της Μεγκ, με πλησιάζει κρατώντας από το λουρί το σκυλί τους –που τώρα είναι σκυλί του–, τον Σαμψών.

Γνέφω και σηκώνομαι. Ο Σκότι φαίνεται να είναι ο μόνος που θυμίζει κάπως τον παλιό του εαυτό, ίσως γιατί είναι μικρός ακόμη (αν όχι και τόσο. Εξάλλου, αυτός και η Μεγκ ήταν πολύ δεμένοι). Κάθε φορά που η Σου είχε τις μαύρες της και εξαφανιζόταν και ο Τζόε εξαφανιζόταν κι αυτός, για να βρίσκεται δίπλα της να τη φροντίζει, η Μεγκ γινόταν η μητέρα του Σκότι.

Είναι τέλη Απρίλη, όμως κανείς δεν το έχει πει αυτό στον καιρό. Ο αέρας εξακολουθεί να είναι δυνατός και παγωμένος, δαγκώνει κυριολεκτικά. Πηγαίνουμε στη μεγάλη, άδεια αλάνα

όπου όλοι πάνε τα σκυλιά τους για να κάνουν την ανάγκη τους και ο Σκότι αφήνει ελεύθερο τον Σαμψών. Εκείνος χοροπηδάει χαρούμενος, ευτυχισμένος μέσα στη σκυλίσια άγνοιά του.

«Πώς τα πας, Ραντμάγιερ;» Νιώθω χαζή που χρησιμοποιώ το παρατσούκλι που του είχαμε δώσει έτσι, για πλάκα, παλιά, και ξέρω ήδη πώς τα πάει. Όμως χωρίς τη Μεγκ να το παίζει μαμάκα και τον Τζόε με τη Σου χαμένους στον πόνο τους, κάποιος πρέπει να ρωτήσει τουλάχιστον.

«Έχω φτάσει στο έκτο επίπεδο στο Fiend Finder», μου λέει. Μετά σηκώνει τους ώμους του. «Μπορώ να παίζω όσο θέλω πια».

«Να κι ένα παράπλευρο όφελος», λέω και αμέσως μετά κλείνω το στόμα μου με τις παλάμες μου. Το πικρό, μαύρο χιούμορ μου δεν είναι πάντα ό,τι καλύτερο για τους άλλους.

Όμως ο Σκότι αφήνει να του ξεφύγει ένα τραχύ γέλιο, πολύ ώριμο για την ηλικία του.

«Ναι, σωστά». Σταματάει και κοιτάζει τον Σαμψών, που μυρίζει τις ακαθαρσίες ενός κόλεϊ.

Γυρίζοντας σπίτι, ο Σαμψών τρέχει μπροστά τραβώντας το λουρί του γιατί ξέρει πως τον περιμένει φαγητό.

Ο Σκότι με ρωτάει: «Ξέρεις τι δεν μπορώ να καταλάβω;»

Νομίζω πως συνεχίζουμε να μιλάμε για βιντεοπαιχνίδια, έτσι με πιάνει απροετοίμαστη αυτό που λέει κατόπιν.

«Δεν καταλαβαίνω γιατί δεν έστειλε το μέιλ και σ' εμένα».

«Γιατί, έχεις ηλεκτρονική διεύθυνση;» τον ρωτάω. Λες κι αυτός ήταν ο λόγος.

Εκείνος με κοιτάζει απαυδισμένος.

«Είμαι δέκα χρονών, όχι δύο. Έχω ηλεκτρονική διεύθυνση από την τρίτη δημοτικού. Η Μεγκ μου έστειλε συνεχώς ένα σωρό μέιλ».

«Ε, μπορεί να ήθελε να σε γλιτώσει από κάτι τέτοιο».

Για μια στιγμή το βλέμμα του είναι γεμάτο απόγνωση, όπως των γονιών του.

«Α, ναι, βέβαια! Δε βλέπεις πόσο με γλίτωσε!»

Πίσω στο σπίτι οι καλεσμένοι φεύγουν. Πιάνω τη Σου να πετάει ένα φαγητό με τόνο μέσα στον σκουπιδοτενεκέ. Μου ρίχνει μια ένοχη ματιά. Όταν πάω να την αγκαλιάσω για να την αποχαιρετήσω, με σταματάει.

«Μπορείς να μείνεις;» με ρωτάει μ' αυτή τη φωνή την τόσο ιδιαίτερη, τόσο ήρεμη, τόσο διαφορετική από τον χειμαρρώδη τρόπο ομιλίας της Μεγκ. Η φωνή της Μεγκ μπορούσε να κάνει τον οποιονδήποτε να κάνει τα πάντα, οποτεδήποτε.

«Φυσικά».

Δείχνει προς το καθιστικό, όπου ο Τζόε κάθεται στον καναπέ και κοιτάζει με βλέμμα απλανές το κενό, μη δίνοντας καμία σημασία στον Σαμψών που ικετεύει στα πόδια του να του βάλουν το φαγητό που δικαιούται. Στο μουντό φως του δειλινού, με πιάνω να παρατηρώ τον Τζόε. Η Μεγκ του έμοιαζε, είχε πάρει τα σκούρα, μεξικάνικα χρώματά του. Φαίνεται να έχει γεράσει χίλια χρόνια μέσα σ' αυτό τον τελευταίο μήνα.

«Κόντι», μου λέει. Μόνο μια λέξη, που αρκεί όμως για να με κάνει να βάλω τα κλάματα.

«Γεια σου, Τζόε».

«Η Σου θέλει να σου μιλήσει. Και οι δυο μας θέλουμε να σου μιλήσουμε».

Η καρδιά μου αρχίζει να βροντοχτυπά κι αναρωτιέμαι μήπως τελικά αποφάσισαν να με ρωτήσουν αν ήξερα κάτι από πριν. Χρειάστηκε ν' απαντήσω σε μερικές πρόχειρες ερωτήσεις της αστυνομίας όταν συνέβησαν όλα αυτά, όμως είχαν κυρίως σχέση με το πώς η Μεγκ μπορεί να είχε προμηθευτεί το δηλητήριο. Εγώ δεν είχα καμία ιδέα παρά μόνο πως, όταν η Μεγκ ήθελε κάτι, συνήθως έβρισκε κάποιον τρόπο να το καταφέρει.

Μετά που πέθανε η Μεγκ, κάθισα κι έψαξα όλα τα μείλ της μήπως τυχόν ανέφεραν κάτι για αυτοκτονία. Η Μεγκ δε μου είχε αφήσει κανένα από τα ακριβά της αποκτήματα. Δεν είχε αναφέρει τίποτε για σκοτωμούς. Εντάξει, συνήθιζε να λέει πράγματα του στιλ «Αν η κυρία Ντόμπσον μας βάλει κι άλλο πρόχειρο

διαγώνισμα, τότε θα πέσω να πνιγώ», όμως αυτό δε μετράει, έτσι δεν είναι;

Η Σου κάθεται δίπλα στον Τζόε, στον φθαρμένο καναπέ. Κοιτάζονται για μια στιγμή, όμως τραβούν γρήγορα το βλέμμα, σαν αυτό να τους πονάει απίστευτα. Μετά στρέφονται σ' εμένα. Λες κι είμαι ουδέτερο έδαφος.

«Το εξάμηνο στο Κασκέιντς λήγει τον επόμενο μήνα», μου λένε.

Γνέφω. Η Μεγκ είχε κερδίσει μια υποτροφία στο διακεκριμένο και πανάκριβο Κολέγιο του Κασκέιντς. Το σχέδιό μας ήταν να πάμε κι οι δυο μας να μείνουμε στο Σιάτλ, όταν τελειώσουμε το λύκειο. Το λέγαμε αυτό από τη δευτέρα γυμνασίου. Να περάσουμε κι οι δύο στο Πανεπιστήμιο της Ουάσινγκτον, να μοιραστούμε το ίδιο δωμάτιο στη φοιτητική εστία τα πρώτα δύο χρόνια και μετά, τον υπόλοιπο καιρό, να μείνουμε σε κάποιο διαμέρισμα. Όμως, κατόπιν, η Μεγκ κέρδισε αυτή τη φανταστική υποτροφία στο Κασκέιντς, ένα απίθανο πακέτο σπουδών, απίστευτα καλύτερο από αυτό του Πανεπιστημίου της Ουάσινγκτον. Όσο για μένα, κατάφερα να περάσω στο Πανεπιστήμιο της Ουάσινγκτον, όμως χωρίς καμία υποτροφία. Η Τρίσια μου το ξεκαθάρισε από την αρχή πως δεν μπορούσε να με βοηθήσει. «Είδα κι έπαθα να ξεφορτωθώ τα δικά μου χρέη», μου είπε. Έτσι, τελικά, απέρριψα το πανεπιστήμιο κι αποφάσισα να μείνω στην πόλη μου. Το σχέδιό μου ήταν να πάω δυο χρόνια στο τοπικό κολέγιο και μετά να κάνω μεταγραφή στο Σιάτλ, για να είμαι κοντά στη Μεγκ.

Ο Τζόε κι η Σου κάθονται εκεί, αμίλητοι. Παρακολουθώ τη Σου να βγάζει τα πετσάκια από τα νύχια της, που είναι σε μαύρο χάλι. Τελικά σηκώνει το κεφάλι.

«Η σχολή φάνηκε πολύ ευγενική. Προσφέρθηκαν να πακετάρουν τα πράγματα από το δωμάτιό της και να μας τα στείλουν όλα με μεταφορική, όμως δεν αντέχω να πιάσουν τα πράγματά της ξένα χέρια».

«Οι συγκατοικοί της;» Το Κασκείντς είναι πολύ μικρό και δεν έχει φοιτητική εστία. Η Μεγκ ζει –ζούσε– έξω από τον χώρο του πανεπιστημίου, σ' ένα σπίτι που το μοιραζόταν με μερικούς άλλους φοιτητές.

«Θα πρέπει να κλείδωσαν απλώς το δωμάτιό της και να το άφησαν όπως ήταν. Το νοίκι είναι πληρωμένο μέχρι το τέλος του εξαμήνου, όμως τώρα πρέπει να το αδειάσουμε και να τα φέρουμε όλα...» Η φωνή της τσακίζει.

«... στο σπίτι», ολοκληρώνει τη φράση ο Τζόε.

Αργώ λίγο να συνειδητοποιήσω τι θέλουν, τι μου ζητάνε να κάνω. Στην αρχή νιώθω ανακούφιση που δεν είμαι αναγκασμένη να δικαιολογηθώ επειδή δεν ήξερα τι σκόπευε να κάνει η Μεγκ. Επειδή τη μόνη φορά στη ζωή της που ίσως να με χρειαζόταν, εγώ δεν ήμουν κοντά της. Όμως μετά νιώθω το βάρος αυτού που μου ζητάνε να πέφτει πάνω μου με δύναμη. Αυτό δε σημαίνει πως δε θα το κάνω. Φυσικά και θα το κάνω.

«Θέλετε να πάω να μαζέψω εγώ τα πράγματά της;» λέω.

Εκείνοι γνέφουν καταφατικά. Γνέφω κι εγώ. Είναι το λιγότερο που μπορώ να κάνω.

«Φυσικά, όταν τελειώσεις με τα μαθήματά σου», λέει η Σου.

Τυπικά, τα μαθήματά μου τελειώνουν τον επόμενο μήνα. Κανονικά, τελείωσαν τη μέρα που πήρα το μείλ της Μεγκ. Τώρα σε όλα είμαι κάτω από τη βάση ή τα έχω αφήσει ανολοκλήρωτα, πράγμα που σημαίνει το ίδιο.

«Κι αν μπορείς να πάρεις άδεια από τη δουλειά σου». Αυτό το λέει ο Τζόε.

Το λέει με σεβασμό, λες κι έχω καμιά σπουδαία δουλειά. Σπίτια καθαρίζω! Τα αφεντικά μου ξέρουν για τη Μεγκ, όπως όλοι σ' αυτή την πόλη, κι έχουν την καλοσύνη να μου πουν πως μπορώ να πάρω όση άδεια χρειάζομαι. Όμως δε χρειάζομαι κενές ώρες για να κάθομαι να σκέφτομαι συνέχεια τη Μεγκ.

«Μπορώ να πάω όποτε να 'ναι», τους λέω. «Ακόμη κι αύριο, αν θέλετε».

«Δεν είχε πολλά πράγματα. Μπορείς να πάρεις το αυτοκίνητό μου», λέει ο Τζόε. Ο Τζόε κι η Σου έχουν ένα αυτοκίνητο και το καθημερινό τους πρόγραμμα είναι περίπλοκο σαν αποστολή της NASA: Πρώτα η Σου πάει με το αυτοκίνητο τον Τζόε στη δουλειά και μετά τον Σκότι στο σχολείο. Κατόπιν πάει στη δική της δουλειά και μετά, όταν τελειώσουν, περνάει και τους μαζεύει ξανά όλους. Τα Σαββατοκύριακα είναι μια από τα ίδια· με ένα αυτοκίνητο κάνουν όλα τους τα ψώνια και τις δουλειές που ξεμένουν από την εβδομάδα που πέρασε. Εγώ δεν έχω αυτοκίνητο. Κάποιες φορές, σπάνια, η Τρίσια με αφήνει να παίρνω το δικό της.

«Γιατί να μην πάρω το λεωφορείο; Δεν έχει δα και τόσα πράγματα. Δεν είχε».

Ο Τζόε και η Σου φαίνονται ανακουφισμένοι.

«Θα πληρώσουμε εμείς το εισιτήριο του λεωφορείου. Αν υπάρχουν κουτιά που δεν μπορείς να τα φέρεις εσύ, στείλε τα με καμιά μεταφορική», μου λέει ο Τζόε.

«Και δε χρειάζεται να τα κουβαλήσεις όλα πίσω», λέει η Σου. Διστάζει λίγο. «Μόνο ό,τι είναι σημαντικό».

Γνέφω. Τα πρόσωπά τους φανερώνουν τόση ευγνωμοσύνη, που αναγκάζομαι να τραβήξω τη ματιά μου από πάνω τους. Το ταξίδι δεν είναι κάτι· σε τρεις μέρες θα έχω ξεμπερδέψει. Μια μέρα να πάω, μια μέρα να μαζέψω και μια μέρα να γυρίσω πίσω. Στη θέση μου η Μεγκ θα είχε προσφερθεί μόνη της να το κάνει, χωρίς καν να της το ζητήσουν.

4

Κάθε τόσο διαβάζω και κάποιο ελπιδοφόρο άρθρο που γράφει πως η Τακόμα έχει αναβαθμιστεί τόσο, που μπορεί να συναγωνιστεί το Σιάτλ. Αλλά καθώς το λεωφορείο μου διασχίζει το παρατημένο στην τύχη του κέντρο της πόλης, νιώθω μια ματαίωση, σαν η πόλη αυτή να προσπαθεί, χωρίς όμως να τα καταφέρνει. Όπως κάποιες φίλες της Τρίσια από τη δουλειά, κάτι πενηντάρες που φοράνε μίνι φούστες, ψηλοτάκουνα κι έντονο μακιγιάζ, χωρίς, όμως, να ξεγελάνε κανέναν. *Σαν γριά κότα που παριστάνει την πουλάδα*, έτσι τις περιγράφουν οι άντρες της πόλης μου.

Όταν έφυγε η Μεγκ, της είχα υποσχεθεί πως θα πήγαινα να την επισκεφτώ μια φορά τον μήνα, όμως κατέληξα να πάω μόνο μία φορά, τον περασμένο Οκτώβρη. Είχα αγοράσει ένα εισιτήριο για την Τακόμα, φτάνοντας όμως το λεωφορείο στο Σιάτλ, βρήκα τη Μεγκ να με περιμένει στον εκεί σταθμό. Είχε σκεφτεί να περάσουμε τη μέρα μας κάνοντας βόλτα στο Κάπιτολ Χιλ, να φάμε σε κάποιο μικρό φαγάδικο της Τσαϊνατάουν και το βράδυ να βγούμε να δούμε κανένα συγκρότημα να παίζει, στο Μπελτάουν – όλα όσα λέγαμε να κάνουμε όταν θα μέναμε εδώ μαζί. Ήταν τόσο υπερβολική στα σχέδιά της! Δεν ήξερα αν απλώς είχε πάρει φόρα και δεν μπορούσε να σταματήσει να μιλάει ή προσπαθούσε να με αποζημιώσει επειδή αυτή βρισκόταν εδώ κι εγώ όχι.

Όπως κι αν ήταν, το πράγμα εξελίχτηκε σε φιάσκο. Έκανε κρύο κι έβρεχε, ενώ πίσω, στην πόλη μας, ο καιρός, αν και κρύος, ήταν καλός. Άλλος ένας λόγος για να μην έρθω να μείνω στο Σιάτλ, είπα από μέσα μου. Και κανένα απ' όλα αυτά τα μέρη που επισκεφτήκαμε –τα μαγαζιά με τα στιλάτα ρούχα, τα βιβλιοπωλεία με τα κόμικ και τα διάφορα καφέ– δε μου φαινόταν τόσο φινό όσο περίμενα. Αυτό τουλάχιστον είπα στη Μεγκ.

«Συγγνώμη», μου απάντησε. Όχι σαρκαστικά, αλλά με ειλικρίνεια, λες κι έφταιγε αυτή που δε βρήκα το Σιάτλ στο ύψος των προσδοκιών μου.

Έλεγα ψέματα, βέβαια. Το Σιάτλ ήταν φανταστικό. Ακόμη και μ' αυτό τον απαίσιο καιρό, θα πετούσα τη σκούφια μου για να έρθω να μείνω εδώ. Όμως είμαι σίγουρη πως το ίδιο χαρούμενη θα ήμουν αν πήγαινα να ζήσω στη Νέα Υόρκη ή στην Ταϊτή ή σε ένα εκατομμύριο άλλα μέρη όπου ποτέ μου δεν πρόκειται να πατήσω το πόδι μου.

Υποτίθεται πως θα πηγαίναμε να δούμε ένα συγκρότημα εκείνο το βράδυ, κάτι παιδιά που είχε γνωρίσει η Μεγκ, όμως ισχυρίστηκα πως ήμουν κουρασμένη και το ακύρωσα. Έτσι, επιστρέψαμε στο σπίτι της, στην Τακόμα. Το σχέδιο ήταν να μείνω όλη σχεδόν την επόμενη μέρα, όμως της είπα πως με πονούσε ο λαιμός κι επέστρεψα με το λεωφορείο στην πόλη μας όσο πιο γρήγορα μπορούσα.

Η Μεγκ με προσκάλεσε να πάω ξανά να τη δω, όμως πάντοτε είχα έναν λόγο να μην το κάνω: το πρόγραμμά μου ήταν γεμάτο, τα εισιτήρια ήταν ακριβά. Και τα δύο ήταν αλήθεια, όμως δεν ήταν η αλήθεια.

Χρειάζεται να πάρω δύο λεωφορεία για να πάω από το κέντρο στη μικρή, παραθαλάσσια πανεπιστημιούπολη, που είναι πνιγμένη μέσα στα δέντρα. Ο Τζόε με είχε συμβουλέψει να πάω στο κτίριο όπου στεγάζονται οι διοικητικές υπηρεσίες για να μου

δώσουν κάτι χαρτιά και το κλειδί. Παρόλο που η Μεγκ έμενε έξω από την πανεπιστημιούπολη, το πανεπιστήμιο ήταν υπεύθυνο για τη στέγαση όλων των φοιτητών. Μόλις τους εξηγήσω ποια είμαι, αμέσως καταλαβαίνουν γιατί ήρθα. Με κοιτάζουν με έναν συγκεκριμένο τρόπο, που τον μισώ και τον έχω μάθει καλά: προβαρισμένο ύφος συμπόνιας.

«Λυπούμαστε για την απώλειά σας», μου λέει η κυρία που με εξυπηρετεί. Είναι παχιά και φοράει ένα ριχτό ρούχο που την παχαίνει περισσότερο. Έχουμε οργανώσει εβδομαδιαίες συγκεντρώσεις υποστήριξης για όσους έχουν επηρεαστεί από τον θάνατο της Μέγκαν. Αν θα σ' ενδιέφερε να πάρεις μέρος σε κάποια συγκέντρωση, γίνεται μία σε λίγο».

Μέγκαν; Κανείς δεν την έλεγε έτσι πέρα από τους παππούδες της.

Η κυρία μου δίνει μερικά χαρτιά και μια έγχρωμη φωτοτυπία με την εικόνα της Μέγκ να χαμογελάει πλατιά, που δεν έχω ξαναδεί. Πάνω πάνω γράφει: *Γραμμή ζωής*. Αντί για τόνους, οι λέξεις έχουν καρδούλες.

«Είναι για τη Δευτέρα το απόγευμα».

«Φοβάμαι πως θα έχω φύγει μέχρι τότε».

«Α, τι κρίμα», λέει και σταματά. «Αυτές οι συγκεντρώσεις είναι πολύ ανακουφιστικές για την πανεπιστημιακή μας κοινότητα. Όλοι έχουν σοκαριστεί πολύ».

Σοκαρισμένος δεν είναι η σωστή λέξη για κάτι τέτοιο. Σοκαρισμένη ήμουν όταν τελικά κατάφερα την Τρίσια να μου πει ποιος ήταν ο πατέρας μου, για ν' ανακαλύψω πως μέχρι τα εννιά μου χρόνια ζούσε μόλις τριάντα χιλιόμετρα μακριά από το σπίτι μας. Αυτό που συνέβη με τη Μεγκ είναι κάτι ολωσδιόλου διαφορετικό. Είναι σαν να ξυπνάς ένα πρωί και ν' ανακαλύπτεις πως βρίσκεσαι στον Άρη κι ότι εδώ θα ζεις από εδώ και πέρα.

«Ηρθα μόνο για ένα βράδυ», της λέω.

«Α, τι κρίμα», λέει πάλι.

«Ναι, κρίμα».

Μου δίνει μερικά κλειδιά και οδηγίες για να βρω το σπίτι και μου λέει να της τηλεφωνήσω αν χρειαστώ κάτι. Και έχω βγει ήδη από την πόρτα, προτού προλάβει να μου δώσει κάποια κάρτα. Ή, ακόμη χειρότερα, προτού με αγκαλιάσει.

Στο παλιό σπίτι της Μεγκ, κανείς δεν απαντάει όταν χτυπώ την πόρτα, έτσι μπαίνω μέσα από μόνη μου. Το εσωτερικό μυρίζει μπίρα, πίτσα, καπνό και κάτι άλλο· αμμωνία από χώμα για γάτες. Μου έρχεται μουσική από διάφορα συγκροτήματα που τζαμάρουν, τους Phish ή τους Widespread Panic ίσως, και σκέφτομαι πως αν την άκουγε η Μεγκ θα είχε αυτοκτονήσει. Και μετά συνειδητοποιώ πως ακριβώς αυτό έκανε.

«Ποια είσαι εσύ;» Μια ψηλή και απίστευτα όμορφη κοπέλα κάθεται μπροστά μου. Φοράει ένα παρδαλό μπλουζάκι με το σήμα της ειρήνης και με κοιτάζει περιφρονητικά.

«Είμαι η Κόντι Ρέινολντς. Ήρθα για τη Μεγκ. Για τα πράγματά της».

Η έκφρασή της σκληραίνει, λες και το όνομα της Μεγκ, το ότι κάποτε υπήρχε, την κάνει να χάνει κάθε γλύκα που έχει το πρόσωπό της. Την έχω κιόλας μισήσει. Και όταν μου συστήνεται ως Τρι, που σημαίνει δέντρο, εύχομαι να ήταν εδώ η Μεγκ και να κοιταζόμασταν μ' αυτό το βλέμμα το τόσο δικό μας για να δείξουμε πως κάτι μας κάθισε στραβά. *Τρι;*

«Είσαι μια από τις συγκατοίκους της;» τη ρωτάω. Όταν η Μεγκ πρωτοήρθε εδώ, μου έγραφε μερικά μεγάλα μείλ για τα μαθήματά της, τους καθηγητές της, τις εργασίες της και, μερικές φορές, μου έκανε περιγραφές από τις συγκατοίκους της, που για χάρη μου τις παρουσίαζε όσο πιο κωμικές γινόταν. Ήταν πράγματα που κανονικά θα μου άρεσαν και θα διασκέδαζα με την αλαζονεία της, γιατί πάντα έτσι ήταν: Εγώ κι η Μεγκ ενάντια σε ολόκληρο τον κόσμο. Στην πόλη μας μας αποκαλούσαν τα Διδυμάκια. Όμως όταν διάβαζα τα μείλ της, είχα την αίσθηση πως σκόπιμα μεγέθυνε τα ελαττώματα των συγκατοίκων της για να με κάνει να νιώθω καλύτερα, πράγμα που με έκανε να νιώθω χειρό-

τερα. Όπως και να 'χει, δε θυμάμαι να μου είχε αναφέρει την Τρι.

«Κάνω παρέα με τον Ριτς», μου απαντάει η παλιο-χίπισσα, η Τρι. Α, με τον Μαστούρη Ρίτσαρντ, όπως μου τον ανέφερε η Μεγκ. Τον είχα συναντήσει την περασμένη φορά που ήρθα εδώ.

«Καλά, πάω να κάνω τη δουλειά μου», της λέω.

«Και πολύ καλά θα κάνεις», μου απαντάει. Τόσο έκδηλη εχθρότητα είναι σοκαριστική έπειτα από έναν μήνα που όλοι με έχουν στα όπα όπα.

Έξω από την πόρτα της Μεγκ, περιμένω να δω ένα από αυτά τα αναθήματα που έχουν ξεφυτρώσει παντού στην πόλη. Όποτε βλέπω ένα, μου έρχεται να πετάξω πέρα τα κεριά και να αποκεφαλίσω όλα τα λουλούδια.

Όμως δε βρίσκω κάτι τέτοιο. Πάνω στην πόρτα είναι κολλημένο το εξώφυλλο από έναν δίσκο, το «Feel the Darkness» των Poison Idea. Εκεί εικονίζεται ένας άντρας που κρατάει ένα ρεβόλβερ στραμμένο προς το κεφάλι του. Έτσι πιστεύουν οι συγγάτοικοί της πως τιμούν τη μνήμη της;

Παίρνω μια βαθιά ανάσα, ξεκλειδώνω την πόρτα και γυρνώ το πόμολο. Ούτε το εσωτερικό είναι όπως το περίμενα. Η Μεγκ ήταν γνωστή για την ακαταστασία της και το δωμάτιό της στο σπίτι της ήταν γεμάτο από στοίβες βιβλίων και σιντί, έτοιμες να σωριαστούν από στιγμή σε στιγμή, ζωγραφίες, μισοτελειωμένες χειροτεχνίες: μια λάμπα πυράκτωσης που προσπαθούσε να της αλλάξει το σύρμα, ένα φιλμάκι σούπερ 8 για μια ταινία που προσπαθούσε να γυρίσει. Η Σου μου είχε πει πως οι συγγάτοικοί της είχαν απλώς κλειδώσει την πόρτα και είχαν αφήσει το δωμάτιο όπως ήταν, όμως φαίνεται πως κάποιος μπήκε εδώ μέσα. Το κρεβάτι είναι στρωμένο και τα περισσότερα ρούχα της είναι τακτικά διπλωμένα. Υπάρχουν και μερικές αποσυναρμολογημένες κούτες κάτω από το κρεβάτι της.

Δε θα χρειαστώ πάνω από δύο ώρες για να τα μαζέψω όλα. Αν το ήξερα, θα έπαιρνα το αυτοκίνητο των Γκαρσία και θα επέστρεφα αυθημερόν.

Η Σου και ο Τζόε προσφέρθηκαν να μου πληρώσουν τη διανυκτέρευση σε κάποιο ξενοδοχείο, όμως δε δέχτηκα. Ξέρω πως στενεύονται οικονομικά και πως κάθε περισσευούμενη δεκάρα πήγαινε στις σπουδές της Μεγκ, οι οποίες, παρόλο που καλύπτονταν από την υποτροφία, είχαν ένα σωρό κρυφά έξοδα. Και ο θάνατός της τους είχε κοστίσει άλλο τόσο. Δεν μπορώ να μη θυμηθώ την τελευταία –και μοναδική– φορά που κοιμήθηκα εδώ.

Εγώ και η Μεγκ είχαμε μοιραστεί κρεβάτια, κούνιες και υπνόσακους από τότε που ήμασταν μικρούλες χωρίς να έχουμε κανένα πρόβλημα. Όμως εκείνη τη νύχτα έμεινα ξαπλωμένη χωρίς να μπορώ να κλείσω μάτι, δίπλα σε μια Μεγκ που κοιμόταν του καλού καιρού. Ροχάλιζε ελαφρά κι εγώ κάθε τόσο την κλοτσούσα, λες κι έφταιγε το ροχαλητό της που δεν μπορούσα να κοιμηθώ. Όταν σηκώθηκα την Κυριακή το πρωί, κάτι άσχημο και σκληρό είχε ξυπνήσει μέσα μου κι ένιωσα πως πετούσα τη σκούφια μου για καβγά. Όμως το τελευταίο πράγμα που ήθελα ήταν να τσακωθώ με τη Μεγκ. Δε μου είχε κάνει τίποτε. Ήταν η καλύτερή μου φίλη. Έτσι, έφυγα όσο πιο γρήγορα μπορούσα. Κι όχι γιατί με πονούσε ο λαιμός.

Κατεβαίνω πάλι κάτω. Η μουσική έχει αλλάξει· δεν παίζει πια Phish αλλά κάτι πιο ροκ, ίσως Black Keys, που είναι καλύτερο, αν και δεν έχει και μεγάλη σχέση με τα προηγούμενα τραγούδια. Μια παρέα κάθεται σε έναν σκουροκόκκινο βελούδινο καναπέ και μοιράζονται μια πίτσα και κάτι μπίρες. Η Τρι είναι μια από αυτούς, έτσι τους προσπερνάω χωρίς να τους δώσω καμία σημασία, όπως και στη μυρωδιά της πίτσας που κάνει το στομάχι μου να γουργουρίζει. Δεν έχω φάει τίποτε πέρα από κάτι μπισκότα στο ταξίδι.

Έξω έχει πέσει ομίχλη. Περπατάω κάμποσο μέχρι που φτάνω σε μια σειρά από φαγάδικα. Κάθομαι σε ένα και παραγγέλνω καφέ και, όταν η σερβιτόρα με κοιτάζει αγριεμένη, προσθέτω κι ένα πρωινό των τριών δολαρίων. Υποθέτω πως με αυτό εξαγοράζω το δικαίωμά μου να κατασκηνώσω εδώ όλο το βράδυ.

Έπειτα από πέντε ώρες και αφού μου έχει γεμίσει το φλιτζάνι μου τέσσερις ή πέντε φορές, η σερβιτόρα με παρατάει στην ησυχία μου. Εγώ βγάζω το βιβλίο μου, ενώ εύχομαι να είχα φέρει κανένα θρίλερ της σειράς. Όμως η κυρία Μπανκς, η βιβλιοθηκάριος στην πόλη μου, μου δίνει μόνο Κεντροευρωπαϊούς τώρα τελευταία. Περνάει τέτοιες φάσεις μ' εμένα. Αυτό άρχισε όταν ήμουν δώδεκα χρονών και με βρήκε να διαβάζω ένα μυθιστόρημα της Τζάκι Κόλινς στο μπαρ της Τρίσια, όπου πήγαινα μερικές φορές όταν η μητέρα μου δούλευε. Η κυρία Μπανκς με είχε ρωτήσει τι άλλο θα μου άρεσε να διαβάσω. Εγώ της ξεφούρνισα μερικούς τίτλους, κυρίως από βιβλία της σειράς που η Τρίσια έβρισκε στην καντίνα για το προσωπικό, στη δουλειά της. «Σου αρέσει το διάβασμα, βλέπω», μου είπε η κυρία Μπανκς και μετά με προσκάλεσε να περάσω από τη βιβλιοθήκη την επόμενη εβδομάδα. Όταν το έκανα, με έβαλε να υπογράψω μια κάρτα και με φόρτωσε με ένα αντίτυπο της *Τζέιν Έιρ* κι ένα του *Περηφάνια και Προκατάληψη*. «Όταν τα τελειώσεις, πες μου αν σου άρεσαν και μετά θα σου δώσω και κάτι άλλο».

Τα διάβασα μέσα σε τρεις μέρες, παρόλο που μίσησα τον κύριο Ρότσεστερ κι ευχήθηκα να είχε πεθάνει στην πυρκαγιά. Όταν το είπα στην κυρία Μπανκς, εκείνη χαμογέλασε και μετά μου έδωσε το *Πειθώ* και τα *Ανεμοδαρμένα Ύψη*. Τα ξεπέταξα κι αυτά μέσα σε λίγες μέρες. Από εκεί και πέρα, πήγαινα στη βιβλιοθήκη τουλάχιστον μία φορά την εβδομάδα για να δω τι βιβλία είχε για μένα. Μου φαινόταν παράξενο πως το μικρό μας παράρτημα είχε τέτοιο μεγάλο απόθεμα βιβλίων και μόνο χρόνια αργότερα έμαθα πως η κυρία Μπανκς είχε κάνει μια ειδική συμφωνία να δανείζεται από άλλες βιβλιοθήκες βιβλία που πίστευε πως θα μου άρεσαν.

Όμως απόψε ο σοφιστικέ Μίλαν Κούντερα που μου έδωσε κάνει τα μάτια μου να κλείνουν. Κάθε φορά που νιώθω τα βλέφαρά μου να βαραίνουν, η σερβιτόρα, λες κι έχει ραντάρ, έρχε-

ται να ξαναγεμίσει το φλιτζάνι μου, παρόλο που δεν το έχω αγγίξει από την τελευταία φορά που μου το γέμισε.

Το τραβάω μέχρι τις πέντε τα ξημερώματα και μετά πληρώνω τον λογαριασμό μου και αφήνω ένα καλό φιλοδώρημα γιατί δεν είμαι σίγουρη αν η σερβιτόρα δε με άφησε να κοιμηθώ από αγένεια ή για να μη με πετάξουν έξω με τις κλοτσιές. Βολτάρω μέσα στην πανεπιστημιούπολη μέχρι τις επτά που ανοίγει η βιβλιοθήκη και μετά βρίσκω μια ήσυχη γωνιά όπου κοιμάμαι για μερικές ώρες.

Όταν επιστρέφω στο σπίτι της Μεγκ, βρίσκω ένα αγόρι κι ένα κορίτσι να πίνουν καφέ στο κατώφλι.

«Γεια», μου λέει το αγόρι. «Είσαι η Κόντι, σωστά;»

«Ναι».

«Εγώ είμαι ο Ρίτσαρντ», μου λέει.

«Το ξέρω. Έχουμε βρεθεί κι άλλη φορά», του απαντώ. Δε φαίνεται να το θυμάται. Μάλλον ήταν πολύ μαστουρωμένος.

«Κι εγώ είμαι η Άλις», μου λέει το κορίτσι. Θυμάμαι πως η Μεγκ μου είχε αναφέρει κάτι για μια καινούργια συγκάτοικο που ήρθε στο δεύτερο εξάμηνο και πήρε τη θέση κάποιου κοριτσιού που έκανε μεταγραφή έπειτα από ένα εξάμηνο.

«Πού ήσουν;» με ρωτάει το αγόρι.

«Είχα πάει να μείνω σε ένα μοτέλ», του λέω ψέματα.

«Όχι στο *Σταρλάιν*!» λέει αναστατωμένη η Άλις.

«Τι;» Κάνω ένα λεπτό να συνειδητοποιήσω πως το *Σταρλάιν* είναι το μοτέλ. Το μοτέλ της Μεγκ. «Όχι, κάπου αλλού».

«Θέλεις λίγο καφέ;» με ρωτάει η Άλις.

Όλος εκείνος ο καφές που ήπια το προηγούμενο βράδυ μου καίει το στομάχι και, παρόλο που είμαι κατάκοπη και κουτουλάω από τη νύστα, δεν μπορώ να πιω γουλιά παραπάνω. Έτσι, κουνώ αρνητικά το κεφάλι μου.

«Θέλεις να καπνίσεις λίγο ναργιλεδάκι;» με ρωτάει ο Ρίτσαρντ ο Μαστούρης.

«Ρίτσαρντ!» τον μαλώνει η Άλις. «Πρέπει να μαζέψει όλα εκεί-

να τα πράγματα. Δε νομίζω πως θέλει να είναι μαστουρωμένη».

«Εγώ νομίζω πως αυτό ακριβώς θέλει», της απαντάει ο Ρίτσαρντ.

«Είμαι μια χαρά», τους λέω. Όμως ο ήλιος προσπαθεί να ξεγλιστρήσει πίσω από το αχνό σύννεφο που τον κρύβει και όλα γύρω μας γίνονται τόσο λαμπρά, που ζαλιζομαι.

«Ελα, κάθισε. Φάε κάτι», μου λέει η Άλις. «Προσπαθώ να μάθω να φτιάχνω ψωμί και έχω ένα φρέσκο καρβέλι».

«Και είναι κάπως πιο μαλακό από τούβλο, απ' ό,τι συνήθως», υπόσχεται ο Ρίτσαρντ.

«Είναι καλό», λέει η Άλις και διστάζει. «Αν το αλείψεις με μπόλικο βούτυρο και μέλι».

Δε θέλω να φάω αυτό το ψωμί. Δεν ήθελα να γνωρίσω αυτούς τους ανθρώπους πριν και σίγουρα ούτε και τώρα θέλω. Όμως η Άλις πάει και φέρνει το ψωμί προτού καλά καλά το καταλάβω. Το ψωμί είναι σφιχτό και κάπως μαστιχωτό, όμως έχει δίκιο, με βούτυρο και μέλι κάπως τρώγεται.

Τελειώνω τη φέτα μου και τινάζω τα ψίχουλα από πάνω μου.

«Λοιπόν, καλύτερα ν' αρχίσω», λέω και κάνω να πάω στην πόρτα. «Αν και κάποιος έχει κάνει ήδη την περισσότερη δουλειά. Ξέρετε ποιος πακετάρισε έτσι τα πράγματά της;»

Ο Ρίτσαρντ και η Άλις κοιτάζονται.

«Μα, έτσι άφησε το δωμάτιό της», λέει η Άλις. «Μόνη της τα μάζεψε».

«Το κορίτσι το έλεγχε το πράγμα, μέχρι που την έκανε», προσθέτει ο Ρίτσαρντ. Μετά με κοιτάζει και μορφάζει. «Συγγνώμη».

«Δεν πειράζει. Καλύτερα για μένα. Θα κάνω λιγότερη δουλειά», λέω και η φωνή μου ακούγεται τόσο αδιάφορη, λες και στην πραγματικότητα δεν έχω καμιά σχέση με όλο αυτό.

Κάνω κάπου τρεις ώρες να πακετάρω τα υπόλοιπα πράγματά της. Αφήνω στην άκρη κάτι τρύπια μπλουζάκια και τα εσώρου-

χά της, γιατί ποιος τα χρειάζεται πια; Πετάω τις στοίβες τα μουσικά περιοδικά, που είναι αφημένες σε μια άκρη. Δεν ξέρω τι να κάνω με τα σεντόνια της, γιατί έχουν ακόμη τη μυρωδιά της και δεν έχω ιδέα αν η οσμή της θα έχει και στη Σου την ίδια επίδραση που έχει σ' εμένα. Με κάνει να θυμάμαι τη Μεγκ τόσο ζωντανά – τις φορές που η μία κοιμόταν στο σπίτι της άλλης, όταν χορεύαμε οι δυο μας, τις συζητήσεις που κάναμε μέχρι τις τρεις το πρωί και που εξαιτίας τους το επόμενο πρωί ήμασταν σωστά ζόμπι από τη νύστα, όμως ικανοποιημένες γιατί οι συζητήσεις μας μας έδιναν ζωή, ήταν στιγμές γεμάτες αυθεντικότητας και ελπίδα, σαν ακτίνες από φως πάνω στο μαύρο ύφασμα που έντυνε την επαρχιώτικη ζωή μας.

Μου έρχεται να χώσω τη μύτη μου μέσα σε αυτά τα σεντόνια και να τα μυρίσω. Αν το κάνω, ίσως η μυρωδιά να μπορέσει να σβήσει τα πάντα. Όμως δε θα αντέξω να κρατώ την ανάσα μου για πάντα· θα πρέπει να εκπνεύσω και μαζί να διώξω τη μυρωδιά από μέσα μου και τότε θα είναι σαν αυτά τα πρωινά που μόλις ξυπνώ είμαι βυθισμένη στη λήθη και αμέσως μετά θυμάμαι ξανά.

Η μεταφορική είναι στο κέντρο της πόλης και πρέπει να πάρω ένα ταξί, να φορτώσω τα πράγματα, να τα στείλω, να επιστρέψω για τα ψιλολόγια και να ετοιμαστώ για να προλάβω το τελευταίο λεωφορείο, στις επτά. Κάτω βρίσκω την Άλις και τον Ρίτσαρντ εκεί όπου τους είχα αφήσει. Δεν μπορώ να καταλάβω αν αυτοί οι φοιτητές σε αυτό το, υποτίθεται, άριστο κολέγιο μελετούν ποτέ.

«Έχω σχεδόν τελειώσει», τους λέω. «Το μόνο που μου μένει είναι να κλείσω τις κούτες και μετά έφυγα».

«Να σου φέρω τα γατιά προτού φύγεις», προσφέρεται ο Ρίτσαρντ.

«Τα γατιά;»

«Η Μεγκ είχε δύο γατάκια», μου λέει η Άλις. Με κοιτάζει και γέρνει το κεφάλι της στο πλάι. «Δε σου είπε γι' αυτά;»

Αρνούμαι να δείξω πως ξαφνιάζομαι. Και πως πληγώνομαι.

«Δεν ξέρω τίποτε για κανένα γατί», λέω.

«Βρήκε αυτά τα αδέσποτα γατάκια πριν από κάνα δυο μήνες. Ήταν άρρωστα και σε κακό χάλι».

«Κάτι απαίσια ζουμιά έτρεχαν από τα μάτια τους», προσθέτει ο Μαστούρης Ρίτσαρντ.

«Ναι, είχαν πάθει κάποια μόλυνση. Μαζί με ένα σωρό άλλες αρρώστιες. Η Μεγκ τα περιμάζεψε. Εξόδεψε ένα σωρό χρήματα στον κτηνίατρο για να τα κουράρει και μετά κάθισε και τα γιατροπόρεψε μέχρι που έγιναν καλά. Τα αγαπούσε αυτά τα γατάκια». Κουνάει το κεφάλι της. «Αυτό μου έκανε την πιο μεγάλη εντύπωση. Πως μπήκε σε όλο αυτό τον κόπο για τα γατάκια και μετά... ξέρεις...»

«Ναι. Βέβαια, η Μεγκ ήταν παράξενο τρένο», λέω. Η πίκρα που νιώθω είναι τόσο μεγάλη, που μπορώ να τη μυρίσω στην ανάσα μου. «Και οι γάτες δε με νοιάζουν καθόλου».

«Μα κάποιος πρέπει να τις πάρει», μου λέει η Άλις. «Εμείς εδώ τις προσέχουμε για την ώρα, όμως δεν επιτρέπεται να έχουμε κατοικίδια. Εξάλλου, θα φύγουμε όλοι για το καλοκαίρι και κανένας μας δεν μπορεί να τα αναλάβει».

Σήκωσα αδιαφορα τους ώμους.

«Είμαι σίγουρη πως κάτι θα σκεφτείτε».

«Τα έχεις δει αυτά τα γατάκια;» Η Άλις πήγε στο πλάι του σπιτιού και άρχισε να πλαταγίζει τη γλώσσα της με θόρυβο και με τα χείλη σουφρωμένα. Αμέσως δύο μικρούλες χνουδωτές μπάλες μπαίνουν χοροπηδώντας μέσα στο καθιστικό. «Αυτός είναι ο Μανά», μου λέει δείχνοντάς μου το ένα που είναι γκρίζο με μια μαύρη κηλίδα πάνω στη μουρίτσα του. «Και το άλλο είναι ο Ξανά».

Ο Ξανά κι ο Μανά πήγαν για βαρκάδα. Ο Μανά έπεσε από τη βάρκα. Ποιος έμεινε μέσα; Ήταν το αστείο που μας έλεγε ο Ξα-

βιέ, ο θείος της Μεγκ. Κι εμείς βασανίζαμε η μία την άλλη με αυτό. Ξανά, Ξανά, Ξανά.

Η Άλις βάζει το ένα γατί στα χέρια μου κι εκείνο αρχίζει αμέσως να με ζυμώνει με τα ποδαράκια του, όπως κάνουν οι γάτες όταν προσπαθούν να βυζάζουν. Όμως μετά τα παρατάει κι αποκοιμιάται, μια μικρή μπαλίτσα πάνω στο στήθος μου. Κάτι μέσα μου σκιρτάει, κάτι ξεχασμένο, από μια άλλη εποχή, όταν δεν ήταν παγωμένη ολόκληρη η καρδιά μου.

Το γατάκι αρχίζει να γουργουρίζει κι εγώ βιδώνομαι.

«Δεν υπάρχει κανένα κέντρο προστασίας αδέσποτων ζώων;»

«Ναι, υπάρχει, αλλά έχουν μαζέψει ένα σωρό γάτες και τα κρατάνε μόνο τρεις μέρες πριν τα... ξέρεις», λέει η Άλις και κάνει μια κοφτή κίνηση με το δάχτυλό της μπροστά στον λαιμό της.

Ο Μανά –ή ίσως είναι ο Ξανά;– γουργουρίζει ακόμη μέσα στην αγκαλιά μου. Δεν μπορώ να τα πάρω σπίτι. Η Τρίσια θα πάθει εγκεφαλικό. Θα μου απαγόρευε να τα βάλω μέσα στο σπίτι κι έξω είτε θα τα φάνε τα κογιότ ή θα ψοφήσουν σύντομα από το κρύο. Θα μπορούσα να ρωτήσω τον Τζόε και τη Σου αν τα ήθελαν, όμως έχω δει πώς ο Σαμψών κυνηγάει τις γάτες.

«Στο Σιάτλ υπάρχουν μερικά κέντρα που δεν τα σκοτώνουν», λέει ο Ρίτσαρντ. «Έχω δει κάτι σχετικό από το Μέτωπο Απελευθέρωσης των Ζώων».

Αναστενάζω.

«Ωραία. Θα κάνω μια παράκαμψη στο Σιάτλ καθώς θα φεύγω από εδώ και θα αφήσω κάπου τα γατιά».

Ο Μαστούρης Ρίτσαρντ γελάει.

«Και τι νομίζεις πως είναι αυτά τα κέντρα, καθαριστήρια; Πρέπει πρώτα να κλείσεις ένα ραντεβού για... για να δεις αν θα τα δεχτούν ή κάτι τέτοιο».

«Πιατί, έχεις πάει ποτέ τίποτε σε καθαριστήριο;» τον ρωτάει η Άλις.

Ο Ξανά/Μανά νιαουρίζει μέσα στην αγκαλιά μου. Η Άλις με κοιτάζει.

«Πόσο διαρκεί το ταξίδι της επιστροφής;» με ρωτάει.

«Επτά ώρες συν τον χρόνο που χρειάζομαι για να πάω τις κούτες στη μεταφορική».

Με κοιτάζει και μετά κοιτάζει τον Ρίτσαρντ.

«Τώρα είναι τρεις. Ίσως να πήγαινες τώρα στο Σιάτλ για να αφήσεις κάπου τα γατιά και φεύγεις αύριο πρωί πρωί».

«Δεν μπορείς να πας εσύ τα γατιά κάπου;» τη ρωτάω. «Βλέπω πως ήδη τα έχεις σκεφτεί όλα».

«Έχω μια εργασία για τις γυναίκες, που πρέπει να την τελειώσω».

«Κι όταν τελειώσεις;»

Για μια στιγμή τα χάνει.

«Όχι. Αυτές οι γάτες ήταν της Μεγκ και δε νιώθω καλά να τις στείλω σε κάποιο κέντρο για αδέσποτα».

«Α, ώστε αφήνεις τη βρόμικη δουλειά να την κάνω εγώ, ε;» Αντιλαμβάνομαι τον θυμό στη φωνή μου και ξέρω πως δεν είναι η Άλις που μου άφησε τη βρόμικη δουλειά, όταν όμως τη βλέπω να ζαρώνει το πρόσωπό της, νιώθω μια διεστραμμένη ευχαρίστηση.

«Κοίτα, θα σε πετάξω εγώ μέχρι το Σιάτλ», μου λέει ο Μαστούρης Ρίτσαρντ. «Θα βρούμε ν' αφήσουμε κάπου τις γάτες κι εσύ μπορείς να επιστρέψεις εδώ και να φύγεις αύριο το πρωί». Φαίνεται να θέλει να με ξεφορτωθεί όσο θέλω κι εγώ να ξεφορτωθώ αυτόν. Τουλάχιστον είναι αμοιβαίο.

Όταν η κολλητή της, η Μεγκ, καταπίνει δηλητήριο σε ένα δωμάτιο ξενοδοχείου, μόνη της, η Κόντι είναι απαρνηγόμενη.

Η Κόντι μοιραζόταν τα πάντα με τη Μεγκ. Πώς δεν είχε καταλάβει τίποτε; Όταν, όμως, πηγαίνει στο κολέγιο της Μεγκ για να μαζέψει τα πράγματά της, ανακαλύπτει ότι υπάρχουν πολλά που δεν της είχε πει. Για τους συγκατοίκους της· για τον Μπεν Μακάλιστερ, το αγόρι με την κιθάρα, το σαρκαστικό χαμόγελο και τα μυστικά του· και για ένα κλειδωμένο αρχείο στον υπολογιστή που, όταν καταφέρνει να το ανοίξει, θα την κάνει να αμφισβητήσει όλα όσα πίστευε ότι ήξερε για τον θάνατο της φίλης της.

Μια συγκινητική ιστορία για την αξία της οικογένειας και για το πώς μπορεί κανείς να ξεπεράσει μια απώλεια και να προχωρήσει στη ζωή του.

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
www.psychogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 17156

Ε Σ Σ Ε Ι Σ Κ Ι Ε Μ Ε Ι Σ Π Α Ν Τ Α Σ ' Ε Π Α Φ Η